

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu 22 sierpnia 2016 r. – North East Pylon Pressure Campaigning Limited, Maura Sheehy/An Bord Pleanála, The Minister for Communications Energy and Natural Resources, Irlandia, Attorney General

(Sprawa C-470/16)

(2016/C 428/09)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: North East Pylon Pressure Campaigning Limited, Maura Sheehy

Strona pozwana: An Bord Pleanála, The Minister for Communications Energy and Natural Resources, Irlandia, Attorney General

Pytania prejudycjalne

- i. Czy w kontekście krajowego systemu prawnego, w którym ustawodawca nie określił w sposób wyraźny i ostateczny, na jakim etapie procedury dopuszczalne jest zakwestionowanie decyzji, i w którym to systemie owo zagadnienie rozstrzyga sąd w ramach każdej konkretnej skargi z osobna zgodnie z zasadami common law, uprawnienie do „niezbyt drogiej” procedury przewidziane w art. 11 ust. 4 dyrektywy 2011/92/UE⁽¹⁾ ma zastosowanie do postępowania przed sądem krajowym, w ramach którego należy określić, czy dana skarga została wniesiona na właściwym etapie?
- ii. Czy wymóg „niezbyt drogiej” procedury przewidziany w art. 11 ust. 4 dyrektywy 2011/92/UE ma zastosowanie do wszystkich elementów postępowania sądowego, w ramach którego zostaje zakwestionowana legalność (w świetle prawa krajowego lub prawa Unii) decyzji, działań lub zaniechań objętych zakresem stosowania przepisów wyżej wymienionej dyrektywy dotyczących udziału społeczeństwa czy też tylko do elementów takiej skargi przewidzianych prawem Unii (bądź w szczególności wyłącznie do elementów skargi związanych z zagadnieniami dotyczącymi przepisów dyrektywy o udziale społeczeństwa)?
- iii. Czy wyrażenie „decyzje, działania lub zaniechania” w art. 11 ust. 1 dyrektywy 2011/92/UE obejmuje decyzje administracyjne wydawane w toku rozpatrywania wniosku o wydanie zezwolenia na inwestycję niezależnie od okoliczności, czy takie decyzje administracyjne kształtują prawa stron w sposób nieodwracalny i ostateczny?
- iv. Czy w celu zapewnienia skutecznej ochrony sądowej w zakresie objętym przepisami prawa Unii w dziedzinie ochrony środowiska sąd krajowy powinien interpretować prawo krajowe w sposób, który w możliwie najszerszym zakresie jest zgodny z celami określonymi w art. 9 ust. 3 Konwencji EKG ONZ o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, sporządzonej w Aarhus w dniu 25 czerwca 1998 r., (a) w toku postępowania, w którym kwestionowana jest ważność procedury udzielenia zezwolenia na inwestycję w związku z projektem będącym przedmiotem wspólnego zainteresowania wyznaczonym zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 347/2013⁽²⁾ z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej lub (b) w toku postępowania, w którym kwestionowana jest ważność procedury udzielenia zezwolenia na inwestycję, jeżeli przedmiotowa inwestycja oddziałuje na europejski teren wyznaczony na podstawie dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory? whether a national court, in order to ensure effective judicial protection in the fields covered by EU environmental law, should interpret its national law in a way which, to the fullest extent possible, is consistent with the objectives laid down in art. 9(3) of the UNECE Convention on Access to Information, Public Participation in Decision-Making and Access to Justice in Environmental Matters done at Aarhus on 25th June, 1998 (a) in a procedure challenging the validity of a development consent process involving a project of common interest that has been designated under Regulation No. 347/2013 of the European Parliament and of the Council of 17th April, 2013 on guidelines for trans-European energy infrastructure, and/or (b) in a procedure challenging the validity of a development consent process where the development affects a European site designated under Council Directive 92/43/EEC of 21st May, 1992 on the conservation of natural habitats and of wild fauna and flora;
- v. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte (a) lub (b) czy wymóg, by skarżący „spełni[li] wymagania, o ile takie istnieją, określone w prawie krajowym”, stoi na przeszkodzie bezpośredniemu stosowaniu konwencji, gdy skarżący spełnili wymogi prawa krajowego dotyczące złożenia skargi lub są oni ewidentnie uprawnieni do złożenia skargi (a) w toku postępowania, w którym kwestionowana jest ważność procedury udzielenia zezwolenia na inwestycję w związku z projektem będącym przedmiotem wspólnego zainteresowania wyznaczonym zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 347/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej lub (b) w toku postępowania, w którym kwestionowana jest ważność procedury udzielenia zezwolenia na inwestycję, jeżeli przedmiotowa inwestycja oddziałuje na europejski teren wyznaczony na podstawie dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory?

- vi. Czy państwa członkowskie mogą wprowadzić do swoich ustawodawstw wyjątki od zasady, że postępowania w zakresie ochrony środowiska nie powinny być zbyt drogie, w sytuacji gdy żaden taki wyjątek nie został przewidziany w dyrektywie 2011/92/UE ani w Konwencji EKG ONZ o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, sporządzonej w Aarhus w dnia 25 czerwca 1998 r.?
- vii. W szczególności czy przewidziany w prawie krajowym wymóg zaistnienia związku przyczynowego między podobno bezprawnym działaniem lub decyzją a szkodą w środowisku naturalnym jako przesłanka stosowania przepisów prawa krajowego wdrażających art. 9 ust. 4 Konwencji EKG ONZ o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, sporządzonej w Aarhus w dniu 25 czerwca 1998 r. w celu zapewnienia, iż postępowania w zakresie ochrony środowiska nie będą zbyt drogie, jest zgodny z Konwencją?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. L 26, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 347/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej, uchylające decyzję nr 1364/2006/WE oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 713/2009, (WE) nr 714/2009 i (WE) nr 715/2009 (Dz.U. L 115, s. 39).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Protodikeio Rethymnis
(Grecja) w dniu 17 sierpnia 2016 r. – postępowanie karne przeciwko K**

(Sprawa C-475/16)

(2016/C 428/10)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Protodikeio Rethymnis (Monomeles Plimmeleiodikeio Rethymnis) (Sąd karny pierwszej instancji w Retimno, Grecja)

Strony w postępowaniu głównym

K

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 19 TUE i art. 263, 266 jak i 267 TFUE oraz zasada lojalnej współpracy (art. 4 ust. 3 TUE), na podstawie których państwa członkowskie i ich właściwe organy są zobowiązane do podjęcia każdego środka o ogólnym lub szczególnym charakterze celem usunięcia naruszenia prawa Unii i zastosowania się do wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, szczególnie jeżeli chodzi o ważność wydanych przez organy Unii aktów, które są skuteczne erga omnes, nakładają na państwa członkowskie obowiązek uchylecia lub, odpowiednio, zmiany aktu prawodawczego, na mocy którego dokonano transpozycji dyrektywy, której nieważność została następnie stwierdzona przez Trybunał Sprawiedliwości z powodu jej niezgodności z postanowieniami traktatów lub Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (ich naruszenia), w celu zapewnienia wykonania wyroku Trybunału Sprawiedliwości i, w ten sposób, usunięcia naruszenia traktatu lub karty oraz uniknięciu nowych naruszeń w przyszłości?
- 2) W nawiązaniu do poprzedniego pytania, czy art. 266 TFUE (dawny art. 233 TWE) może być interpretowany w ten sposób, że pojęcie „organu lub jednostki organizacyjnej” obejmuje (w szerokim sensie albo analogicznie) także państwo członkowskie, które dokonało transpozycji do swojego porządku prawnego dyrektywy, której nieważność następnie stwierdzono z powodu naruszenia traktatu lub karty albo czy, w takim przypadku, w drodze analogii może znaleźć zastosowanie art. 260 ust. 1 TFUE?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi zasadniczo twierdzących na poprzednie pytania, a zatem gdy istnieje obowiązek państw członkowskich do podjęcia każdego środka o ogólnym lub szczególnym charakterze celem usunięcia naruszenia prawa pierwotnego Unii i uchylecia lub, odpowiednio, zmiany aktu prawodawczego, na podstawie którego dokonano transpozycji dyrektywy, której nieważność Trybunał Sprawiedliwości stwierdził następnie z powodu naruszenia karty lub traktatów, czy obowiązek ten obejmuje także na sądy krajowe, w takim sensie, że są one zobowiązane do niestosowania aktu prawodawczego, na mocy którego dokonano transpozycji dyrektywy, której nieważność stwierdzono – w niniejszej sprawie: dyrektywy 2006/24/WE⁽¹⁾ –, która (przynajmniej w części) narusza kartę lub traktaty, i, w konsekwencji, do nieuwzględniania dowodów uzyskanych na podstawie takich aktów (dyrektywy i aktu prawa krajowego w przedmiocie transpozycji)?